

BÁNKI ÉVA

Peire Cardenálnak tulajdonított versek

Nem is éreztem...

*Nem néztem, nem hittem,
nem éreztem. Pedig megáldottam
minden madártorkot, minden kis
füvecskét tavasz táján. Versben
úgy kell: szavakból fűzni szép
szókoszorút. Aztán kertembe
tél lopózott: csend és kedvetlenség.*

*Most verssorok ritmusától reszket
a táj. Elhiteti, hogy éltem, éreztem.
Költőknek való mentség.*

Olykor felment a pillanat...

*Olykor felment a pillanat
az öregség alól. A szél először
húzza végig szent kezét a várfalra
tűzött zászlón. Egy lány a távolban
elefántcsont-ékszerekkel játszik.
Ami vár rám: szorongó,
rövid utazás.
Mintha már átéltem volna ezt.
Ahogy hatvanhat telet, álmomban
ordasokat.*

Mit tettél, Peire?...

*Mit tettél, Peire? Megnézted
minden földi úr evilági kertjét,
csodáltál rózsákat, betetted
a lábad zárt hálószobákba,
ahol a sóvárgás lebegtet
a függönyöket, a napnyugta
félelmeit. Ám miért szerettek?
Hisz nem a napnyugtára
vágytál, nem a földekre, kardokra,
rostélyokra, karokra, hölgyekre...*

*Meghirdetted, amit látunk,
a szép karok és tettek, csak jel
– ahogy visszatükröz
a virgonc folyóvíz
felhőt, égboltot.*

*Így lesz a föld, a sisak,
a páncél, a nők teste
díszes képeskönyv.*

Akkor

*Én, Peire, nem tudom bizony
elképzelné a Pokol lángcsóváját,
a fehérruhás angyalokat, kik mint
Vilmos herceg és neje karon fogva
sétálnak a Paradicsomkertben.*

*Gyönyörűségesebb lesz az Ítélet,
azt hiszem. Hiszen én, aki ragyogó
dombok között éltem, hogyan is
szoknék meg egy mennyei vagy
földmélyi tűzketrecet?*

*Meghalhat, ami halni tud. Testem
és lelkem masírozhat földmélyi
és mennyei seregekben, jajgatok
vagy ünneplek, ahogy a Terv kívánja,
szolgálva dagadt földi urakat,
ahogy a földön szolgáltam.*

*Mert költő voltam – mégpedig jó
költő! Rímeim hízelkedve simultak
női csuklókra, urak vasmarkára.*

*De milyen lesz ez a táj, ha a föld
megkönnyebbül csontjainktól? Milyen
a madárhang, amit emberfül nem hall,
a régi tróntermek, ahol jegenyék
ágaskodnak? Indulatainkat lemossa
a földről egy csendes, szívélyes eső,
mely irgalmatlanabb a halál angyalánál is.*

*Ha majd Odaát forgolódom, éneklek, jajongok,
egy, csak Egyetlen pillantást engedj, Uram.*

fejet ajándékba nem adunk,
levágatod? égi orbita várja...”
FENYEGETÉSEK